

ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ μαρτύριον τοῦ ν' ἀκοῖης αἰωνίως τὸν ἀντίλαλον βημάτων ἀλλοπίστον, ἀλλὰ καὶ νὰ καταστείλουν τελειότερον τὴν φοβερὰν, ἀκοίμνητον, τὴν μυριόγλωσσον ἡχὴν Σου, ἢ ὅποια θὰ τοὺς ἡλεγχεν ἀδιακόπως ἀδυσώπητα!

★

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἦδη αὐθορμητῶς φέρεται πρὸς τὸ Ἄδυτόν Σου.

Ὁ ἱερός Σου χῶρος δὲν διασώζει πλέον τὸ εἰκονοστάσιον, οὐδὲ τὴν ἄσβεστον λυχνίαν του... ἐξέλιπε κάθε χαράκωμα ποῦ τὸν διέκρινεν ἀπὸ τὸν λοιπὸν ναόν.

Γέρων λευκόθριξ οὐλεμὰς διγοψάλλει πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ποτὲ Ἱεροῦ Σου, γονατισμένος, στίχους ἐκ τοῦ Κορανίου, ἐνῶ πρὸ τῆς βραχείας κλίμακος τοῦ ἐντὸς αὐτοῦ προσθέτου ἁμδωνος, ἀναμένει ὁ δεῖχ τὴν ὥραν τοῦ κηρύγματος. Δέκα περίπου πενιχρὰ ἐνδεδυμένοι καὶ στυγνόμορφοι κιατίπνδες παρατεταγμένοι εἰς γραμμὴν, ὀπισθεν μιᾶς στίλης, ἐπαναλαμβάνουν ψάλλοντες ἐν χορῶ περιπαθεστάτα ὅσας εὐχὰς διγοψάλλων ἀπαγγέλλει πρὸ αὐτῶν νεαρός, ὡραιότατος Ἰμάμης, ἐνῶ ὁ μουεζίνης παρὰ τὸν ἀρχαῖον νάρθηκα λαμβάνει ἐκ τοῦ ὀγκώδους μαρμαρίνου πίθου ὕδωρ καὶ ἀπονίπτεται προετοιμαζόμενος εἰς προσευχήν.

★

Μέσφ αὐτῶν περιπλανᾶται ἐτι τεθλιμμένη ἡ ψυχὴ μου. Τὴν χειραγωγεῖ μία ἄλλη ὡμορφὴ καὶ προσφιλεῖς ψυχὴ.

Εἰς τὸ περὺγισμά των ἀπροόπτως συνεννοῦται ἓνα θρόνημα ἁρμονικόν, ὡς αἰθνηδία ἀνάπαλσις ὅλων ἐκείνων τῶν χορδῶν τῆς ὁμομονίας, ποῦ ἐσίγησαν ἐπὶ αἰῶνας ὑπὸ τοὺς μυστηριώδους

θόλους Σου. Μία λευκὴ περιστῆρα—ἐνδὲρκωσις τίς οἶδε ποίου πεθαμμένου Ἰδανικοῦ λευκοῦ!—πετῆ διαγωνίως, διαγράφουσα...σταυρὸν ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ Ἀδύτου!

Αἱ ψυχαὶ μας ἐννηγκαλισμέναι ἦδη, ἀλληλοσυγκρατούμεναι παρακολουθοῦν, ἀτενίζουσιν τὸ πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐνῶ ἐξαγνίζει τὸν βεβηλωθέντα χῶρον, ἐνώνει—ὡ γλυκεῖα παρρηγοῖα!—τὰς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά μας!

Μία ψυχὴ τόσον ἀγνή ὅσον μιᾶς λευκῆς περιστῆρας ἦνως τὰς ἀκτῖνας τῶν ματιῶν, τοὺς λογισμοὺς καὶ τοὺς παλμούς μας, τοὺς ἐκράτησεν ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀδελφωμένους εἰς ἓν στρώμα ὑψηλότερον καὶ τοὺς ἐταύτισε τόσον πολὺ, ὥστε νὰ ἦνε πειὰ ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀποχωρήσῃ δύναμις ἀνθρώπινος...

★

Ὑπὸ τοὺς ἱερούς Σου θόλους, ὧ ναὶ τῆς αἰωνίου Σοφίας, ἀντήλλαξαν τὸν νοερὸν τῆς ἀγάπης ἀσπασμὸν αἱ ψυχαὶ μας.

Δέξου κι' αὐτὸν κι' ἀποκρυστάλλωσέ τον ἀπὸ οἶκτον.

Κι' ἂν δὲν ἀπομείνῃ ἄλλο τι ἐπὶ τῆς γῆς ἀπ' τὴν μεγάλην, τὴν θάνατον αὐτὴν ἀγάπην μας, ποῦ μᾶς συνήσωθεν ἐν τῇ ζωῇ ἀρρήκτως, ἃς ἀποζήσῃ εἰς τοὺς θόλους Σου αἰωγούμενος αὐτὸς μόνος, ὡς σταγὼν παρθενικοῦ δακρύου ἢ ρανις πάναγνος δρόσου...

Ἰσως δὲν εἶνε ἀνάξιος ν' ἀναπληρώσῃ τὸν ἀκοίμνητον ἐκείνον Λύχνον, τὸν ὅποιον Σοὶ ἀπέστέρησαν, ἀφοῦ ὁ φωτοστέφανος τοῦ βαθυτέρου πόνου δὲν θὰ παύσῃ νὰ τὸν περιβάλλῃ ὡς μαρτυρικὸν ἀκτινωτόν.

Κων/πολῖς

ΣΙΒΥΛΛΑ

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΠΟΛΙΝ ★

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ^{*)}

Ἄλλ' ὁ Πάπας ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περισσότερον ἡγάπησε τὸ Φρούριον τοῦτο εἶνε ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ' ὁ γνωστός ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοργίας. Μέσα εἰς τὸ Φρούριον βλέπει κανεὶς διχασμένην παντοῦ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀπαισίου αὐτῆς οἰκογενείας. Οἱ τοῖχοι μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τοῦ Φρουρίου εἶνε γεμάτοι μὲ στολισμένους ἐπὶ μαρμάρου ἐπιγραφὰς «Ἀλέξανδρος ΣΤ' Βοργίας».

Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῶν ἐπιγραφῶν θὰ ἤρκει ἡ ἱστορία ὅπως συνδέσῃ ἀναποσπᾶστως τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Καίσαρα Βοργιαν μὲ τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Μίξ τῶν πρώτων φροντίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου ΣΤ' ἦτο νὰ καταστήσῃ τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Ἀδριανοῦ ἀληθὲς φρούριον. Διότι τοῦ ἐχρειάζετο ἐν Φρούριον ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ ἀμύνεται καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρυφίως καὶ ἐν παραδύστῳ νὰ τέλῃ τὰ ὄργιά του καὶ τὰς φρικαλεότητας τῶν ἐγκλημάτων του.

*) Τέλος.

Κατὰ τὸ 1492 ἐτροποποίησεν ἐπὶ τὸ στρατηγικώτερον τοῦτο, κατασκευάσας καὶ ὑπόνομον διὰ τῆς ὁποίας καὶ μετέβαιναν ἀπὸ τοῦ Φρουρίου εἰς τὸ Βατικανόν. Ἡ ὑπόνομος αὕτη ἐπαιζεν μέγαν ρόλον εἰς τὰ αἵσχη καὶ τὰ κακοὺργήματα τῶν τριῶν τεράτων τῆς οἰκογενείας Βοργία, τοῦ πάπα Ἀλεξάνδρου, τοῦ υἱοῦ του Καίσαρος καὶ τῆς Λουκρητίας.

Τὰ διχασμότερα θύματα τοῦ Βοργίου ἐφυλάκισθησαν εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ὁ Μακφρέδης, ὁ νεαρός καὶ ἐνδοξος ἥρως τῆς Φλένζας, ἔμεινεν ἐν ἔτος φυλακισμένος ἐκεῖ μέσα. Κατόπιν ἐρρίφθη ζωντανός εἰς τὸν Τίβεριν μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαίμῳ.

Ὁ καρδινάλιος Ὀρσίνης, συλληφθεὶς τὴν 2 Ἰανουαρίου 1503 δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Φρουρίου. Διότι τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ὁ καρχελάριος τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου ΣΤ' ἐσημείωνεν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων τοῦ Φρουρίου τὰ ἐξῆς: «Ὁ σεβασμιώτα-

τὸς Ὀρόνης ἀπέθανεν ἐντὸς τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἡ ψυχὴ του ἄς ἀναπνεύθῃ ἐν εἰρήνῃ. Ἀμήν».

Ὅταν ὁ λαὸς τῆς Ρώμης ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ὀρόνης, ἐν μιᾷ φωνῇ εἶπεν: «Ὁ καρδινάλιος ἐδηλητηριάσθη!» Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ἐξεγερθῇ, διότι οἱ Βοργίзи ἦσαν κυρίαρχοι τῆς Ρώμης.

Ὁ Benvenuto Cellini ὁ διάσημος γλύπτης καὶ χρυσοκόμος τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ φρουρίῳ περιγράφει τὴν φυλακὴν τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Λησμονητήριον» διότι ὁ ἐν αὐτῇ ριπτόμενος ἐλησμονεῖτο ἢ δὲν ἐξήρχετο πλέον ἐκείθεν ζωντανός.

Ἀκούσατε τὴν περιγραφὴν. «Τέσσαρες τοῖχοι χωρὶς παράθυρον, κάτω εἰς τὸ βάθος τοῦ φρουρίου, ἓξ ξύλινο κρεβάτι, ἐν προσευχητάριον, μία Καινὴ Διαθήκη, μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἓξ βράζι νερό, τρεῖς κομμάτια μεγάλᾳ ψωμί, μία φαίλλη λάδι. Τὸ νερό, τὸ ψωμί, τὸ λάδι ἀνανεοῦνται καθὲς τρεῖς ἡμέρας».

Ὅταν ἐνεκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν αὐτὴν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοζέντσας, ἐχθρὸς τῶν Βοργίων, ὁ καγκελάριος τοῦ Ἀλέξανδρου Σ'. ἐτελείωσε τὴν σχετικὴν περὶ ἐγκλείσεως ἐκθεσὶν του μετὰ τὴν ἐξῆς εὐχὴν: Εἶθε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ δώσῃ ὑπομονὴν εἰς τὸν ἀτυχῆ φυλακισμένον!

Μετὰ ταῦτα ὑποκρίσαν ἐφαλλον τὸν ἐπικηδεῖον ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔθελπον ζωντανούς. Καὶ μίσα εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλικα ἐκεῖνα κελιά διήρχοντο τὰς τελευταίας τῶν ἡμέρας τὰ θύματα τῶν Βοργίων.

Εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου κλεισμένος μίαν νύκτα ὁ Ἀλέξανδρος Σ'. ὁ Βοργίσις ἔβλεπε τὴν κηδεῖαν τοῦ υἱοῦ του δουκὸς τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, τὸν Καίσαρα Βοργίαν, μίαν σκοτεινὴν χειμερινὴν νύκτα πλησίον τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ ἐορίπτετο εἰς τὸν Τίβεριν ἐκ ζηλοτυπίας, διότι ἡ ἀδελφὴ του Λουκρητία ἐπροτίμα νὰ συζῇ μετὰ τὸν δολοφονηθέντα καὶ ὄχι μετὰ τὸν Καίσαρα! Τὸ ἐγκλημα δὲ ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὁ πατὴρ των.

Καὶ ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Βοργίσις βλέπων τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ του κηδευόμενον ἐδάκρυεν. Ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι μία τοιαύτη κηδεὶς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τίποτε καὶ ὅτι τὰ μάτια τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ'. οὐδέποτε ἐβράχυσαν ἀπὸ δάκρυα!

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Ἐσχρησίας τὸ μνημεῖον μετεβλήθη εἰς φυλακὴν. Δὲν ἦτο ἄλλως τε δύσκολον νὰ μεταβληθῶν εἰς φυλακὰς αἱ κύπτει αἱ ὁποῖαι ἐνέκλειον τοὺς νεκροὺς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Τὸ φρούριον ἔλαβεν ἑκτοτε, εἰς τὴν λαϊκὴν φαντασίαν, μίαν μορφὴν φρίκης καὶ μυστηρίου. Ὁ δέκατος αἰὼν σημεῖοι διὰ τὸ φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου μίαν περίοδον

νεάν, ἢ ὁποῖα ὁμοιάζει μετὰ ὄνειρον ἢ μᾶλλον μετὰ ἐφιάλτην.

Ἐγίνετο τὸ μέγαρον τῶν δύο σατανικῶν ἐκείνων γυναικῶν, τῆς Θεοδώρας καὶ τῆς κόρης τῆς Μαροζίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τερσαρχοντατικῶν περιπτῶν ἐκυρίαρχσαν τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς πόλεως ὁλοκλήρως.

Ἐξ Ἰσου ὠραῖαι ἀμφοτέραι, συνηγωνίζοντο εἰς τὴν φιλοδοξίαν, ἀνιδεῖαν καὶ φαυλότητα.

Ἡ πρώτη εἶχε συζευχθῇ μετὰ ἓνα Ρωμαῖον ἀριστοκράτην, τὸν «γερουσιαστὴν καὶ σύμβουλόν» Θεοφύλακτον. Διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ μακρησίου τῆς Τοσκάνης, τοῦ ὁποίου αὕτη ἦτο ἐρωμένη, κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ ἐν Ρώμῃ βασιλικήν, οὕτως εἰπεῖν, παντοδυναμίαν.

Τὸς ἐγνώρισεν ἓνα καλὸν ἱερέα ἐκ Ραβέννης, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγοήτεύσει διὰ τῆς καλλονῆς του. Καὶ ἡ σατανικὴ αὕτη γυνὴ κατώρθωσε νὰ ἀναβιδάσῃ διὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς τὸν νεκρὸν ἐρωμένον τῆς εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Ι'.

Ἡ Θεοδώρα ἔζησε πλησίον τοῦ Παπᾶ τότε, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο ὡς παιγνίδι τῆς, διαπραττούσα αἵσχη καὶ κακουργήματα πρωτοφανή.

Ἡ κόρη τῆς, Μαροζία, παρεδόθη παρθένος εἰς τὸν Παπᾶν Σέργιον Ι', τὸν τρομερὸν ἐκείνον ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὀλίγα ἔτη πρότερον ἔσχε τὴν φρικώδη ιδέαν νὰ ἐκθάψῃ τὸ σεσηπὸς ἡδὴ σώμα τοῦ Παπᾶ Φορμύζα καὶ νὰ τὸ ὑποβάλῃ εἰς εἰδωλὴν ἀνακριτικὴν Σύνοδον.

Ἀπὸ τὸ τέρας αὐτὸ ἡ Μαροζία ἀπέκτησεν ἓνα υἱόν. Τρεῖς ὑπανδρεύθη κατὰ σειρὰν καὶ οἱ τρεῖς δὲ γάμοι τῆς ἦσαν δαιμόνιοι. Ὁ πρῶτος σύζυγός τῆς ἦτο ὁ μακρησίος τοῦ Σπολέου, ὁ δεύτερος ἦτο ὁ δουξ τῆς Τοσκάνης καὶ ὁ τρίτος ἦτο ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας. Καὶ μεθυμένη ἀπὸ δόξαν ὠνευρέθη νὰ γίνῃ αὐτοκράτειρα.

Τῷ 928 κατώρθωσε νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Παπᾶν Ἰωάννην Ι', τὸν πρῶτον ἐραστὴν τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὸν ἐκλείσεν εἰς μίαν φυλακὴν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπέθανε. Τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἐπέβαλεν εἰς τὸν διαδοχόν του Λέοντα ΣΤ', ὁ ὁποῖος ἐκλεγείς τῇ προστασίᾳ τῆς Μαροζίας ἠθέλησε κατόπιν νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ αὐτὴν. Ὁ διαδεχθεὶς τὸν Λέοντα ΣΤ' Παπᾶς Στέφανος Ζ' ἐτήρησεν ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τὴν Μαροζίαν, ἔζησεν ἄλλως τε μόλις εἴκοσι μῆνας, ὥστε δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ συγκρουσθῇ μετὰ τῆς. Ἀποθανόντος τούτου ἡ Μαροζία κατώρθωσε νὰ ἀναβιδάσῃ εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον τὸ νόθον τέκνον τῆς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσῃ μετὰ τοῦ Παπᾶ Σεργίου Γ'. Εἶνε δὲ οὗτος ὁ Παπᾶς Ἰωάννης ὁ ΙΑ'.

Ἡ Μαροζία τότε ἐσκέφθη ὅτι αὕτη θὰ ἦτο πλέον ὁ ἀληθὴς Παπᾶς καὶ ὅτι θὰ διεῖπε τὸν κόσμον. Ἀλλ' ὁ ἀσπὴρ τῆς ἤρχισε δύναν. Ὁ Ἰωάννης ΙΑ' μὴ δυνάμενος νὰ ἀνεχθῇ τὸν ἐφιάλτην τῆς μητρὸς του συνωμοτεῖ μετὰ τοῦ νεωτέρου

Ὁ ἀποθανὼν ζωγράφος ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΛΛΗΣ (ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του).

ἀδελφοῦ του Ἀλβέρτου, ἐξεγείρει στάσιν κατὰ τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐγκαλεῖται εἰς ἓν μοναστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐξῆλθε πλέον.

Αἱ δύο τερατώδεις αὐταὶ γυναῖκες εἶχον στήσῃ τὸν θρόνον των εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἀλλ' ἡ ἱστορία τοῦ Φρουρίου τούτου δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ μικρὰ σειρὰ πένθιμων καὶ τραγικῶν ἀνκμνήσεων.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον νὰ εἶδε διχαδραμνιζομένους ἐν αὐτῷ τόσας φρικαλεότητες.

Ὁ δὲν μνημεῖον Ρωμαϊκὸν ἔχει τόσον μαυρισμένον καὶ αἰμοσπαγὲς περελθόν. Εἰς μάντην οἱ Πάπποι τοῦ ΙΒ' καὶ ΙΖ' αἰῶνος, ἀφανεῖς προστάττει τῶν τεχνῶν, τὸ διεκόσμησαν ἐσωτερικῶς, τοῦ ἔδωσαν καλλιτεχνικὴν μορφήν. Ἡ ὑπέροχος τέχνη τοῦ Pinturicchio, τοῦ Giulio Romano καὶ ἄλλων κολοσσῶν τῆς τέχνης δὲν ἠδυνήθη νὰ δείξῃ ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις καὶ δαιδαλώδεις διαδρόμους τοῦ τῶ πένθιμου φαντάσματος.

Γύρω ἀπὸ τὸ πένθιμον οἰκοδόμημα ἀπλοῦται τὰς πληθὺς λευκῶν ἐπικύλειον μὲ κατὰπρασίνοους κήπους, ἐνῶ κάτω τρέχει ὁ ξανθὸς Τίβερις, ὁ ὁποῖος πρέσβη μαρτυρῶν ὅλων τῶν δραμάτων τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ὅταν ἔρῃγα ἀπὸ τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου ἔμεινα ἀρετὰς ὥρας ἀποθανυμένον τὰ

ἀριστουργήματα τῆς τέχνης τὰ ὁποῖα ἐγκαλεῖ καὶ φρικτῶν πρὸ τῶν ἀνκμνήσεων τὰς ὁποίας ζωντανεύει εἰς τὴν ψυχὴν ὁ μαυρισμένος οὗτος ὄγκος, ἡδὴ ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσιν του, χρυσίζων ὅλα τὰ γύρω τοῦ Βατικανοῦ.

Καὶ μὲ τὰς τελευταίας ἀστίνες του ἔδιδεν ἓνα παράδοξον χροῶμα εἰς τὸν ὀρειχάλκινον Ἀρχαγγέλον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Φρουρίου κυρινοῦ τῆς πόλεως μὲ τὸ γυμνὸν ξίφος του. Τὸ πᾶν γύρω ἐσίγα καὶ μόνον ὁ κῶδων τοῦ Ἁγίου Πέτρου μελαγχολικὴς ἐσῆμνε τὸ Ave Maria. Ἡ ψυχὴ μου ἐγέμιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ μυστικισμὸν. Ἐπᾶνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου ἐνόμιζα ὅτι οἱ αἰῶνες μοῦ ἐψιθύριζον τὰ μυστικά τοῦ μαυρισμένου φρουρίου. Καὶ ὁ ψίθυρος ἐκεῖνος ἔμοιαζε μὲ μουσικὴν πένθιμον ποῦ εἶχε μέσα της καὶ ἀπὸ λυγμούς, ἀπὸ θρήνους, ἀπὸ παράπονο, ἀπὸ ψυχομάχημα. Ἦτο τάχα ἡ φωνὴ τῶν σκιῶν ἐκείνων ποῦ βρῆκαν θάνατον μέσα εἰς τὸν πύργον αὐτῶν τῶν τραγικῶν ἀνκμνήσεων ;

Ἡ μελωδία τοῦ πόνου μοῦ ἐπλημύριζε τὴν ψυχὴν. Ἐκύτταζα γὰρ στερὴν φορὰ πρὶν φύγω τὸ Φρούριον καὶ εἶδα δύο λευκὰ περιστέρια καθισμένα πᾶνω ἐπὶ τὸ δαντελωτὸ περιστοιχισμὸς του. Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐδοκίμασεν ἔπειρον εὐχαρίστησιν καὶ γαλήνην διότι μπροστὰ στὴν τόσῃ μαυρίαν εἶδα καὶ κατὰ λευκόν.

Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον λευκὰ πράγματα ;

Ρώμη.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

